На початку життєвого шляху (За ранньою творчістю О. Вишні). Твір 11 клас

Остап Вишня мав рідкісний талант гумориста й сатирика. Без перебільшення можна сказати, що, вивчаючи творчість, а також життєвий шлях цього письменника, ми краще розуміємо сутність українського народу, його складної й непересічної долі.

«Моя автобіографія» – так називається твір, яким відкривається моя улюблена збірка творів письменника «Вишневі усмішки». Читач поринає в атмосферу українського села кінця XIX століття, де народився Павло Михайлович Губенко – майбутній Остап Вишня.

«Писатиме», – сказав якось батько, побачивши, як хлопчик водить рукою по калюжі, маючи на увазі виключно те, що дитина буде письменною. Але його син не просто навчився писати, а й став видатним вітчизняним письменником.

Павло Губенко зростав у складних побутових і економічних умовах, адже не секрет те, що за царату в Україні жилося не надто добре. Селяни в більшості були людьми забитими й темними, а серед небагатьох книжок почесне місце посідав «Оракул», за допомогою якого намагалися вгадувати майбутнє. Проте це майбутнє й так було досить зрозумілим, принаймні безрадісним.

Немало часу селяни приділяли релігії, дотримуючись усіх постів та обрядів. На жаль, кричущий контраст між очікуваною божественною справедливістю та повсякденністю робив тоді атеїста з кожної людини, яка здатна була хоч трохи аналізувати й співставляти. Мабуть, приблизно такий вплив загальна релігійність справила на Павла.

У дитинстві головне – правильне виховання й навчання. Замість того й другого, в селі запроваджувалась власна педагогічна система: діти пасли свійських тварин. Найменшим довіряли гусей, старшим – свиней, овець, а потім уже й телят. Для багатьох селянських дітей навчання цим і закінчувалось. Але батько віддав Павла до справжньої школи, потім навчання продовжувалось, і майбутній Остап Вишня дістав непогану для свого часу освіту.

Як бачите, початок життєвого шляху майбутнього письменника не був легким. У нього був невеличкий шанс, як то кажуть, вибитися в люди, але Павло Губенко зумів використати його. Люди, з якими він спілкувався, могли навчити почуттю гумору кожного: давала себе знати одвічна веселість українців. Спостережливий і розумний хлопець накопичував знання про побут, звичаї та національний характер свого народу, і не диво, що з плином часу кількість переросла в якість.
Твори, насичені влучними жартами, кумедними випадками, цікавими дотепами, швидко підкорили читача. Та як можна було не підкоритися цій життєдайній силі, сповненій глибокої поваги та уважності до людської особистості? Адже кожен рядок Остапа Вишні спроможний викликати не лише сміх, а й гордість за свій народ, який лікував свою зболілу душу добрим і теплим словом. Ось виток творчості Павла Михайловича Губенка – людини із сяючими лукавими очима.